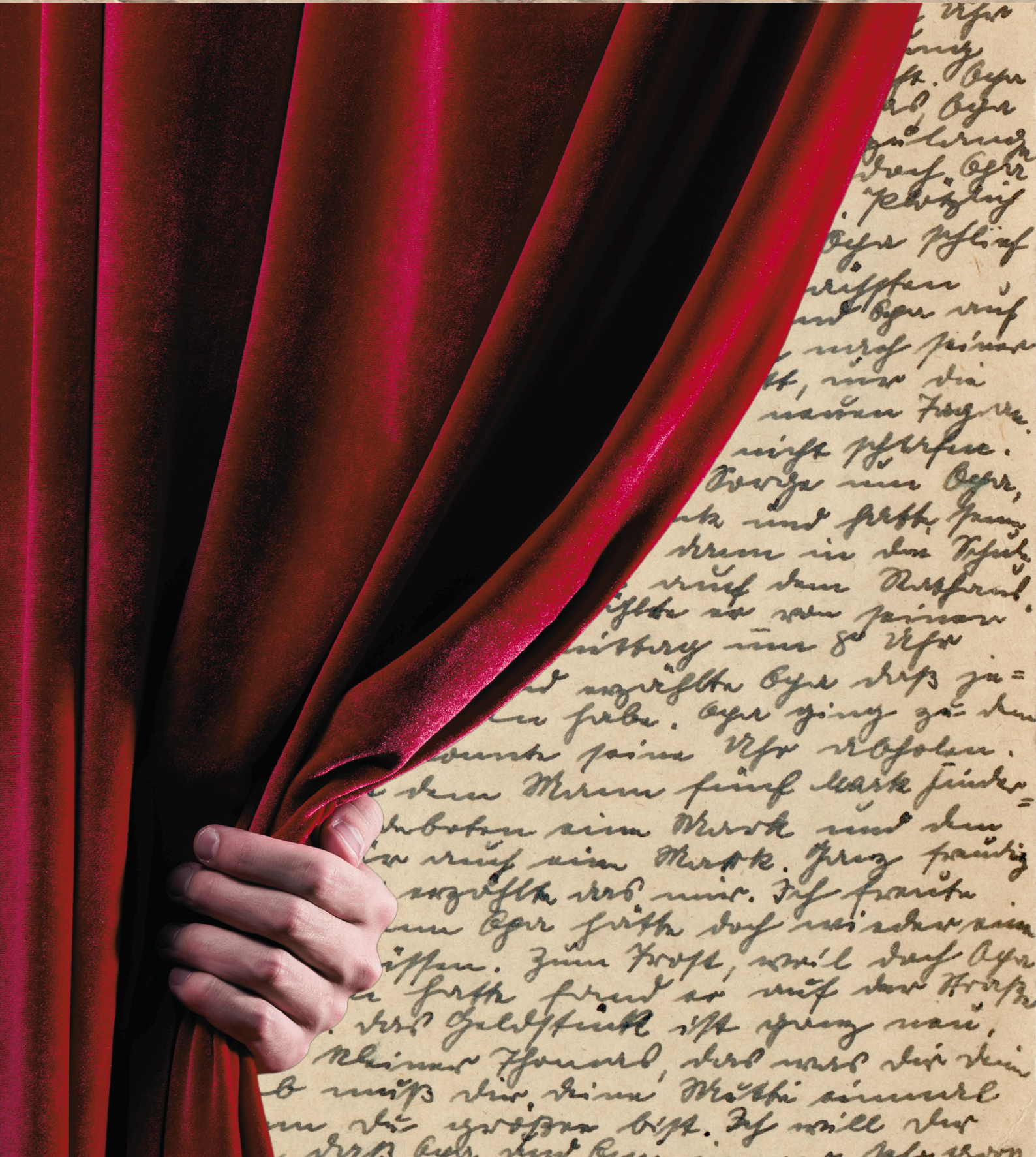

KÜPEŞTE

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

BAŞLARKEN

Uzun zaman oldu siz kıymetli okuyucularımıza buradan seslenmeyeli. Hastalıklar, yakınlarımızın vefatları, yas süreci derken bugünlere ulaştık. İnsan, istediği kadar plan yapsın, hayal kursun Yaradan'ın onayı yoksa hepsi havada asılı kalıyor. Toprağa düşüp yeşermesi, hayat bulması için vaktini bekliyor. Tevekkül edene de sağlık olsun, demekten başka söz kalmıyor.

Sizlerle buluşturduğumuz ellinci sayımız. Bu da -moladaki zamanları saymazsak- geçen koskoca elli ay demek. Nice konuya, hayale, kalemin sesine, çizgilere şahitlik ettik beraber. Bu sayımızda yeniden Bismillah, deyip kapalı kalan perdemizi açıyoruz. Metinlerimizi istifadelerinize sunarken geri bıraktığımız bayramınızı da tebrik ederiz. Nice bayramlarda, yeni sayılarla, sağlıklı “Merhaba,” diyebilmek temennisiyle keyifli okumalar dileriz.

Hanife Artar Yalçın

K Ü P E Ş T E

Kaleme ve Kitaba Tutunanlara

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hanife Artar Yalçın

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU

Reyhan Karakabak Yılmaz

EDİTÖRLER

Demet Yıldız

Reyhan Karakabak Yılmaz

Esmâ Beyza Güleç

Hanife Artar Yalçın

YAZARLAR

Esmâ Beyza Güleç

Sultan Babalık Gümüş

Demet Yıldız

Rabia Rûmeysa Bilgin

Rıfat Zengin

Mehmet Reşat Aslan

Reyhan Karakabak Yılmaz

Hanife Artar Yalçın

Nazife Yalçın Selçuk

Ezgi Ateş Toprak

MİSAFİR YAZARLAR

İbrahim Çakır

Muhammet Berat Aslan

GRAFİK VE MİZANPAJ

Fatma Zehra Boyalı

Fatma Nur Özdemir

SOSYAL MEDYA

Hanife Artar Yalçın

GÜVERCİN MAHCUBİYETİ

İBRAHİM ÇAKIR

Gece karanlık, bense beyaz bir güvercinim.
Tutunacak bir dal arıyorum parmak uçlarımla.
Her gece bir ilacın hikmetine muhtacım,
Karıncalar dans ediyor sinir uçlarımda.
Kıtalar aşıyor denizler geçiyor çaresizliğim
Zar zor süzülüyor bir beyaz güvercin,
Bir Beyrut bir Filistin bir Keşmir,
Gez gez bitmiyor kan dolu sokaklar,
Her yerde eller ayaklar,
Uçmak ne zordu oysa kırık kanadıyla.

Kanayan kırık kanadına bakıyor da,
Halinden utanıyor bir beyaz güvercin,
Ne zordu torbada taşımak,
Parçalanan yüreğini.
Utanıyor, unutuyor kendi derdini.

İÇ DÜNYAYA ULAŞMAK İÇİN ÇEKİLEN PERDE

RABİA RÜMEYSA BİLGİN

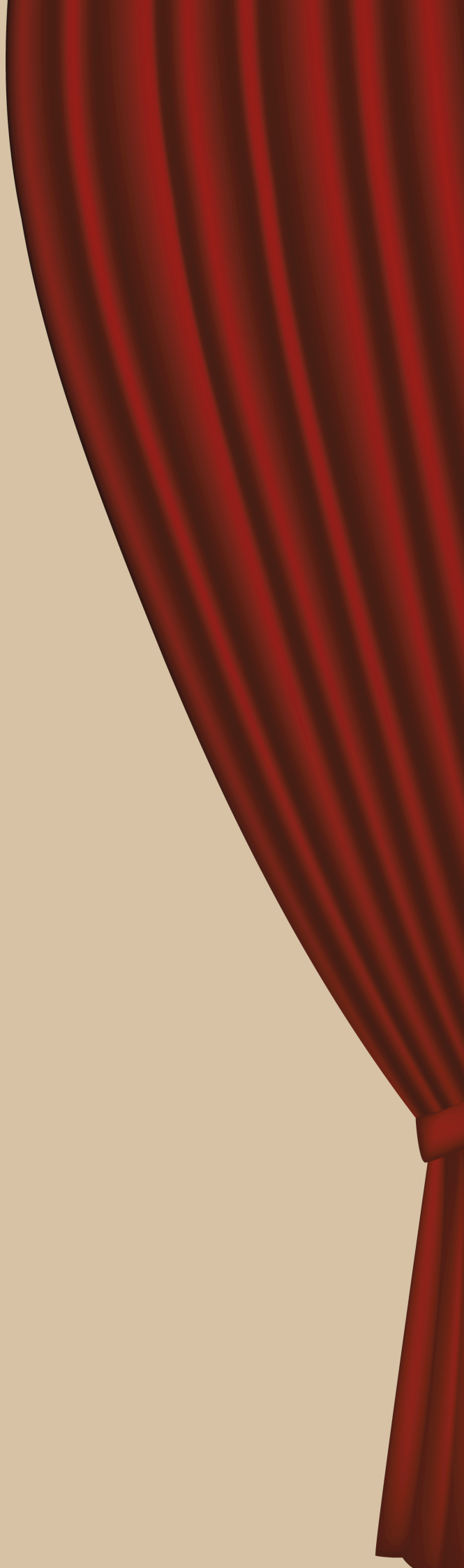
Perde kavramı, örtmek ve gizlemek anlamına gelir. Ancak; bu anlamın ötesinde perdenin, bazen açığa çıkarmak ve odaklanmamızı sağlamak için gerekli olduğunu düşünüyorum. Hayatımızı sil baştan değiştiremeyiz, durağan da kalamayız. Yaşamımızı biçimlendirirken bazı konulara perde çeker, kendi doğrularımıza ve gerçeklerimize odaklanırsınız. Amaç; dış dünyanın zihnimizi meşgul etmesinden tamamen kurtulmak değil, iç dünyamızda olan biteni görme fırsatı bulmaktır. Perdelemek; gizli kalması gerekenleri, gömülüp gittiği hatıraların derinliklerde bırakmaktır. Böylece, bizi ileriye taşıyacak gücü veren ümitlerimizin, ilhamlarımızın, hayallerimizin, dileklerimizin parlamaya başladığını görebiliriz. Özümüz, baş döndüren ilhamlarımızın ısıltılarıyla kendine gelir. Ruhumuz, duyumsadığı bu taze neşeyle semalara yükselir. Perdeyi çekmek, hayatımıza doğru yön verme yolculuğumuzun belki de en değerli keşfi olur.

BİR RÜYA EFSANESİ

MUHAMMET BARAN ASLAN

Katı bir ürperti hissediyorum yüreğimde.
Hiddetli, zulmetli fakat engin.
Jamaika ve Dominik sahillerinden kalma
güneşler çoktan gitti.
Ve bitti kuzey seferleri.
Esti mısır tarlalarının ezgileri.
Bu hikâye Panama'nın
Üç beş kalın kafalının
Elinde oyuncak olması gibi,
Manasız ve de kasvetli...
Bu yerlerin
En ücra köşelerinde parlar, en parlak ışıklar...
Harlem sokaklarında
Ya da bir mezar taşında
Suikast eserinin, polis sesinin, ağaç renginin...
Melek yüzlü şeytanların beldesi
Bu belde, belli!
Damlalar, delip geçiyor
Siperlikli beyinleri.
Ne Alaska yerlilerinden
Ne de Teksas'ın
Meksika toprağı olduğundan
Bahsetmiyor gazete küpürleri.
Rüyaların kâbuslara dönüştüğü demlerde
Sokak köşelerine yığılmış ceset kümeleri
Ve direniş kokulu günler
Zorla karartılıyor faili meçhul cinayetlere
benzer bir edayla
Bu sokaklarda...

Bu sokaklar,
Karayipler'in mirası üzerine kurulu tahtlarla
Alt üst edildi.
Altın suyuna batırılmış bu
Atom bombası işkencesi
Kilikya soyundan politikacıların,
Ve mezmurları okuyup da anlamayanların,
Bonoların, külçelerin, senetlerin
Ve belki de
Nasyonal sosyalist oligarkların eseri.
Bu eser ki;
Gün gelecek, yakacak zerrelerini!
Bak burası
Senatonun katliam şarkıları söylediği
Ve yalanların milli marş kabul edildiği yer.
Burası şirketlerin put yapıldığı yer
Irak 'a, Afganistan'a, Suriye'ye, Yemen'e
Vietnam'a ve Kore'ye
Kan kusulduğu yer.
Sahte ilkelerin
Beynelmilel ringlerde
esmer yumruklar altında
tarumar olduğu yer.
Rosa Parks'ın protesto edildiği,
Malcolm X'in
beyaz kukuletalı canilere kurban gittiği,
Masalların hakikatlerden çok para ettiği yer.
Burası evanjelist
scientolojist dalaverelerin
Kendi evlatlarını kurşuna dizdiği yer!
Bir Kızılderili şarkısı mı?
Bir Eskimo dili mi?
Bir Meluncan ritmi mi bu gerçek, bilmem!
Bilmem ama
Varoşlarda yankılanan teneke seslerinin
Cazın haşın sesleri arasında eridiği
Ve siyahın hakikatine kavuştuğu gün
Cenuptan şimale kadar,
İşte o zaman
Yazacağım hayatımın şiirini!

BUDUR PERDE ARDINDAN HABER

RIFAT ZENGİN

Perde sözcüğünün içinde taşıdığı bir gizem olduğunu düşünmüşümdür hep. Öyle ki perdenin mutlak surette bir şeyleri gizlediğini, görülmesi gerekeni örttüğünü, söylenmek istenenin başka olduğunu aklettirir insana.

Perde ile bağ kurulan önemli kavramlardan birisi

ölüm ve ahirettir. Necip Fazıl Kısakürek bir şiirinde perdeye dair ipuçları vermiştir:

Ölüm güzel şey, budur perde ardından haber.

Hiç güzel olmasaydı ölür müydü Peygamber?

Öleceğiz müjdeler olsun, müjdeler olsun!

Ölümü de öldüren Rabbe secdeler olsun!

Kapı kapı, yolun son kapısı ölümse;

Her kapıda ağlayıp o kapıda gülümse!

O demde ki, perdeler kalkar, perdeler iner,

Azrail'e hoş geldin, diyebilmek de hüner.

Şairin "Perdeler kalkar, perdeler iner" şeklinde ifade ettiği şey hakikat olsa gerek. Çünkü ölüm hakikatle yüzleşmektir. Ölen, zaten gerçeği görür. Perde kalkar ve görülmesi gereken görülür. Öyleyse perde bir şeyleri bize gizlemektedir. Bizim gerçekte görmemiz gerekeni örtmektedir. Mustafa Kutlu'nun Bu Böyledir adlı eserinde hikâyenin içinde geçen lunapark mekanı tam da perdedir işte. Dünya hayatının ışıltısına kapılanları, çıkış kapısını unutanları tasvir eder Kutlu. Dünya ahirete perdedir; boş zaman geçirmek, vakti güzel geçirmeye perdedir. Kötülükler iyiliklere perdedir. Küfür imana perdedir. Cevizin dış sert kabuğu, içindeki nimete perdedir. Hayatımızdaki perdeleri düşündükçe imtihanımızın ne kadar çetin olduğunu hatırlamamız gerekmektedir. Perdelerle dopdolu bir hayatta hakikat arayışımızı mütemadiyen sürdürmemiz elzemdir.

Farsça perde پرده "her çeşit örtü, kapı veya çadır örtüsü, yüz örtüsü" sözcüğünden alıntıdır.

Orta Farsça (Pehlevice veya Partça)

aynı anlama gelen pardak sözcüğünden evrilmiştir.

Etimolojik kökeninde de her çeşit örtü denmiştir.

Somut bir örtü olduğu kadar soyut örtüleri de içinde barındırır. Aynı sözcük hem somut hem soyut anlamda kullanılmaktadır. Güçlü bir sözcüktür ki günümüze kadar yaşamıştır. Sözcüklerin de ömürleri vardır.

Kimisi 1000 yıl yaşar kimisi 100 yıl. Yaşadıkları çağda anlamsal değişimlere uğrayabilirler. Ancak perde dimdik kalmıştır. Çağrışımsal anlamı öyle kuvvetlidir ki kimse yıkamamıştır.

(kaynak: <https://www.etimolojiturkce.com/kelime/perde>
<https://www.antoloji.com/guzel-sey-siiri/>)

NARKOZUN ETKİSİNDE MEDENİYET

MEHMET REŞAT ASLAN

İnsanın her an her şeyi yapabilme ihtimali
El ele verdik yıktık sütunları ilan ettik ihtilâli
Sığındığımız kelimeleri ve limanları yaktık
Eski evrak mühürlendi yeni sayfada yayınladık
Artık bahsedebiliriz
Medeniyette cümbüş
Camekanda hürriyet
Ahrazlar orkestrasında şef
Taştan yontulmuş kalıp kalıp heykel
İki ipte aynı cambaz
İki ip biri kamçı biri haylaz
İlmek ilmek dokudular
Ruhumuza kamçıyla dokundular
İnsanın her an hiçbir şey yapmama ihtimâli
Ses hükmünü yitirdi sessizliğe
Alacakaranlık, rutubet ve matem havası
Sessizlik tabloda asılı, toprak ve samandan
Gaz lambası, soba, dede ve torun aynı anda
Baktılar alevin gölgesi muamma
Merak ettiler hikmetini asılı duvarda
Işığın gölgesi sır ışıktâ
Üflediler karanlık çöktü
Söndü ışık, kaldı örtü
Masal özlem ve hatırlatıldı nimet
İnşa edildi nesilden nesile medeniyet
İnsanın her an her şeye dokunma ihtimâli
Her cevap sükutu gizledi
Her cevap ruhu incitti
Anlamak ve aramak dendi
Her hat ve ayrı bir iz
Her visal ayrı bir giz

ATEŞ PERDESİ

ESMA BEYZA GÜLEÇ

İki derviş sırt sırta vermişler, çöküp kaldıkları yerden etraflarını saran ateşten perdeye bakıyorlardı. Alevin her alazının renkten renge girdiği perde Zu ve Ze'nin cisimlerini değil ruhlarını yakıp kavurmaktaydı. Zor nefes alan Ze "Yolu izi bilinmeyen fırtınalı yamaçlardan kurtulduk, denizlerin gemileri aşan dalgalarına pes etmedik, sisli sisli..." nefesi daraldı. Sözleri; karşısındaki ürkütücü alev perdesini görmüş, korkuyla ciğerlerinin derinlerine kaçıyordu sanki. "Söyle derviş, hani sislerin içindeydik..."

Zu arkadaşından devraldı lafı. Kendi de zorlanıyordu ondan iyi değildi hâli. "Sisli bozkırdaydık, yapış yapış bir havaydı, üstelik kaybolmuştuk. O uçsuz bucaksız yerden bile yolumuzu bulup çıkmıştık." Ze gülümsedi. "Hızır gibi ansızın çıkan rüzgâr, sisi dağıtmıştı. Nasıl sevinmiştik."

İki derviş ayak uçlarına yaklaşan alev dalgalarına daha fazla dayanamadılar. Bir büyüyüp bir küçülen, mavisinin sarısının kırmızısının tonlarını saniye geçmeden değiştirebilen alevler; gözlerinden girip ruhlarını yakalayiverdi. Kendilerinden geçtiler. Bir zaman sonra Zu ve Ze'nin etrafını saran aynı keskinlikte renklerle, hız kesmeden dalgalanan ateş perdesinin içine o güne dek görülmedik kanatlar bir bir inmeye başladı. Açılıp kapandıkça hâlâ yükselen ateş perdesinin rengi soluklaştı, çemberi genişledi. Kanatlar sakince kapandı. Gölgelerinde dervişlerin etrafını çevrelemiş bir çocuk, el ele tutuşmuş bir kadın ve bir erkek, gözleri görmeyen bir yaşlı, -inanılmaz bir şey ama- bir tepenin silueti ve sırtında boydan boya çatlağı olan bir taş belirdi. Konuşmaya başladılar.

Gözleri görmeyen yaşlı “Ey dervişlerim!” dedi.
“Babamla aramda çocukluğumdan kalan bir
kördüğüm vardı. Cennet bahçelerine
giremiyordum. Siz benim düğümlenmiş,
nefrete dönmüş özlemimi çözdünüz. Babamla
aramdaki sevgimi kurtardınız. Şimdi sıra bende.
“El yordamıyla dervişlerin heybesini buldu,
cebinden çıkardığı dalından yeni kopmuş gülleri
içine koydu. Gül rayihası her yere yayıldı.
Kendinde olmayan Zu ve Ze’nin nefes alışları rahatladı.

Çocuk konuşmaya başladı. Yerinde durmakta zorlanan
kıpır kıpır sevimli bir kız çocuğuydu. “Canım dervişlerim!
Sisli bozkıra, beni anneme götürmeye gelmiştiniz.
Oflayıp puflasanız da benim gönlüm olsun diye sisin içinde
yolunuzu uzatmıştınız. Siz o gün, beni hem dostum
meşe ağacına hem de anneme kavuşturmuştunuz. Ben sizi bu ateş
çemberinde bırakır mıyım hiç?” Çocuk konuşurken avucundaki
üç meşe palamudu, alev perdesinin yeşilini çekip içine hapsetmişti.
Kız, yavaşça heybenin içine yerleştirdi palamutları. Alevler dizginleri
çekilen atlar gibi şahlanmayı bırakmaya başlamıştı. Sıra, birbirlerini
çok sevdikleri bakışlarından belli çifte geldi. “Ah bizim cesur dervişlerimiz,
hani biz kimselerin girmeye cesaret edemediği, kötülerin pişmanlık
çığlıklarıyla inleyen mağarada mahsur kalmıştık. Siz çıkışı olmayan labirentlerin
içine girip bizi bulmuştunuz, gün ışığına sayenizde kavuşmuştuk yeniden.
Şimdi de biz bu kapandan çıkaracağız sizi. Sakın vazgeçmeyin, dayanın az daha
dayanın.” İki kese çıkarıp heybeye kattılar. Birinden taze çay yapraklarının, öbüründen
kavrulmuş kahvenin kokusu süzüle süzüle dervişlerin burunlarına geldi. Dünyada
ibadetten sonraki en büyük keyifleri olan çayla kahvenin kokusu, kendilerine
getirmeye başladı dervişleri.

Çatlak taş söze girişti. “Bana bile sabır gösteren, her nazımı çeken, beni sırtında
oradan oraya taşıyan sabırlı dervişlerim! Kalkın gözlerinizi açın! Bakın şu dünyada
hiçbir işe yaramayacağını düşünen çatlak taşınız bile sayenizde koskoca bir
medresenin taç kapısına kilit taşı oldu. Açın gözlerinizi!” Taşın çatlağında sıkışmış bir
parça dere yosunu yerinden koptu heybenin içine süzüldü.

Sessizce bekleyen tepenin silueti şöyle bir hareketlendi. Derinden hoş bir ses duyuldu. “Yüce gönüllü dervişlerim, ben bir zamanlar bana bahşedilmiş nimetlerin kıymetini bilememiş, insanoğluyla başı derde girmiş bir tepeydim. Yanlışımı anladığımda iş işten geçmişti, pişmandım, kuruyup körelmek üzereydim. Siz benim yardımına koştunuz. Eski neşeme, huzuruma kavuşturdunuz. Ben sizi bu hâlde bırakır mıyım hiç? ” Tepenin sesinin geldiği derinlerden kır menekşelerinin kokuları ve insanın kulağını mest eden dere çağlıları geldi. Nasıl olduysa onlar da heybenin içinde yer buldu.

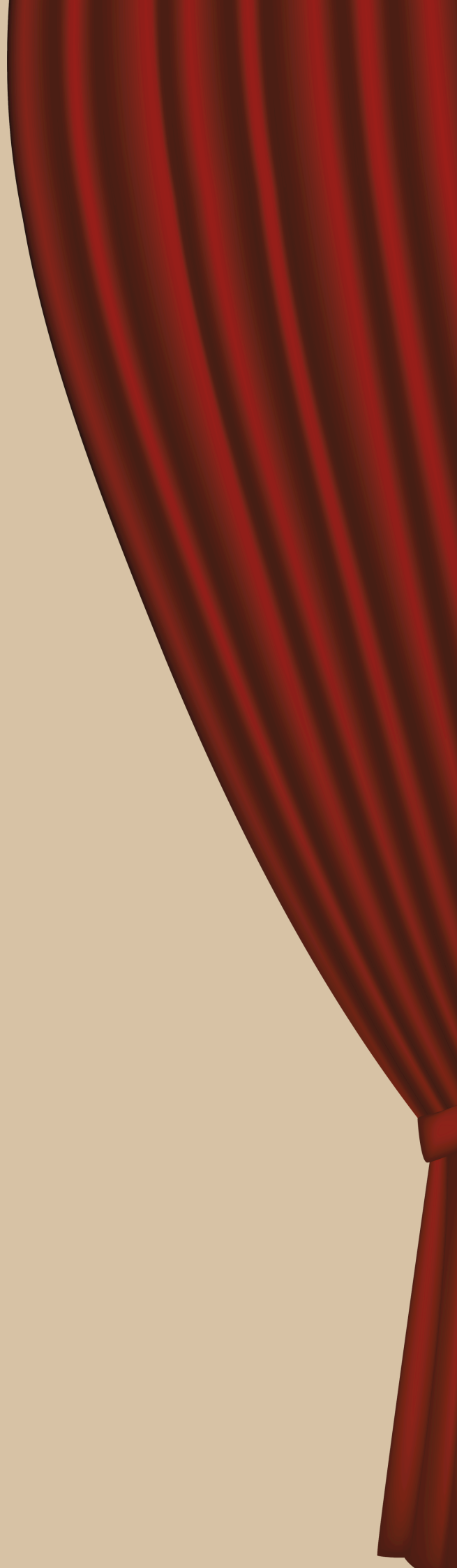
Zu ve Ze yavaş yavaş kalktılar etraflarına bakındılar. “Hepimizin gelmesine lüzum yoktu,” diye gülümseyerek konuştu yaşlı. “Çok varlığın gönlüne taht kurmuşsunuz. Şu çemberin içine hiç düşünmeden dalmak istedi hepsi. Onları temsilen buradayız. Haydi kalkın, ateş çoktan söndü. Size zararı dokunamaz. Olur da bir daha alevlenirse sizin bize yetiştiğiniz gibi biz de size yetişiriz. Dervişlik yolunuzu ziyan ettirmeyiz.”

Görülmedik kanatlar tekrar açılıp kapanmaya başladı. Az sonra her şey eski haline döndü. Dervişler gönülleri huzur dolu, ateşten kavrulan ruhları şen, iki başlarına kalakalmışlardı. Zu ve Ze hediyelerle ağırlaşan heybelerine sevinçle bakıp dervişlik yolunda karşılarına çıkacak yeni dostluklara doğru yürümeye başladılar.

AÇIK KALAN PERDE

NAZİFE YALÇIN SELÇUK

Sensiz geçen
Uçsuz bucaksız
Hissiz
Şu akşamüstleri
İçinde koşarak gitme arzusu
Uzaklaşmak
Kaybolmak
Hiç olmak
Sessiz
Sedasız
Derince
Susmak.

GÖRÜNMEYEN PERDELER

SULTAN BABALIK GÜMÜŞ

Bir perde ki ne tarafa çekersen o tarafı kapatıyor.
Bazen geçmiş, bazen geleceği, bazen de bugünümüzü...
Gözümüze mi, gönlümüze mi düştü bu karanlık?
Düşünüyorum gün içinde aralayıp kenarından
bakabiliyor muyuz, gerçekleri gün ışığı ile görmek için
perdemizi açıyor muyuz? İçimizdeki deli sorular...
Katman katman bürümüş bizi, her bir katı ayrı mesele.
Bazen kurtulmaya çalıştıkça seni düğümlercesine arkada bırakır,
çıkmaza sokar. Bazen de gereklidir o perde.
Kimi zaman empati kuramamaktır insanın gözündeki gönlündeki
perde, kâh ön yargılı olmaktır. Bazen istediğin bir şeye sahip olmak
için yıllarını verdikten sonra çok da önemli olmadığının farkına
varmaktır. Sürekli karşı taraftan beklentiye girmektir
bazen, sevgiyi koşullandırmaktır. Kim bilir neyi istediğiniz gibi yapmadı
diye iletişiminizi kestiniz?
Tam doğruyu buldum derken yanlış yolda olduğunu anlamaktır. Adaletsizliktir
kimi zaman, acı, sevinç üzüntü gibi duygularımızın ortaya çıkmasıdır çünkü o sıra
perdeyi aralarız ve kapalı kalan duygularımızı gün yüzüne çıkarırız. Karşısındakinin
hiçbir şey anlamadığını, bilmediğini düşündürmektir; kim bilir! Zira yaptığı yanlış
kendisini öyle inandırmıştır ki anlaşılmayacağını zannetmektedir.
Hırs yüzünden her şeyini kaybetmektir. Çünkü öyle kaptırmıştır ki insan kendisini,
doğruyu ve yanlış ayırt edemeyecek hale gelmiştir.
Perde, güzellikleri ortaya çıkarmaktır. Görünmeyeni görüp tefekkür etmektir.
Mesela en zor anımızda bir bakmışız olumsuz sandığımız o görünmeyen, bizim için
daha hayırlı olandır.
Karşısındakini göz teması kurarak dinlemediği, anlamaya çalışmadığı, hatta
dinlemekten korktuğu, üstünü kapatmak için sorma gereği bile duymadığı
zamanlarda “Sen anlatmayı sevmezsin ki!” sözünün arkasına sığınmaktır.

Hayatı düz mantıkla yaşamaktır.

Bazen ölüme inatla, riskli şeylerle uğraşmaktır
İnsanı rahatsız etmektir, başından aynı olaylar
geçse de aynı duyguları fazlası ile yaşasa da sanki
hiç o zamanlardan geçmemiş gibi karşısındakini
dilediği gibi eleştirmektir.

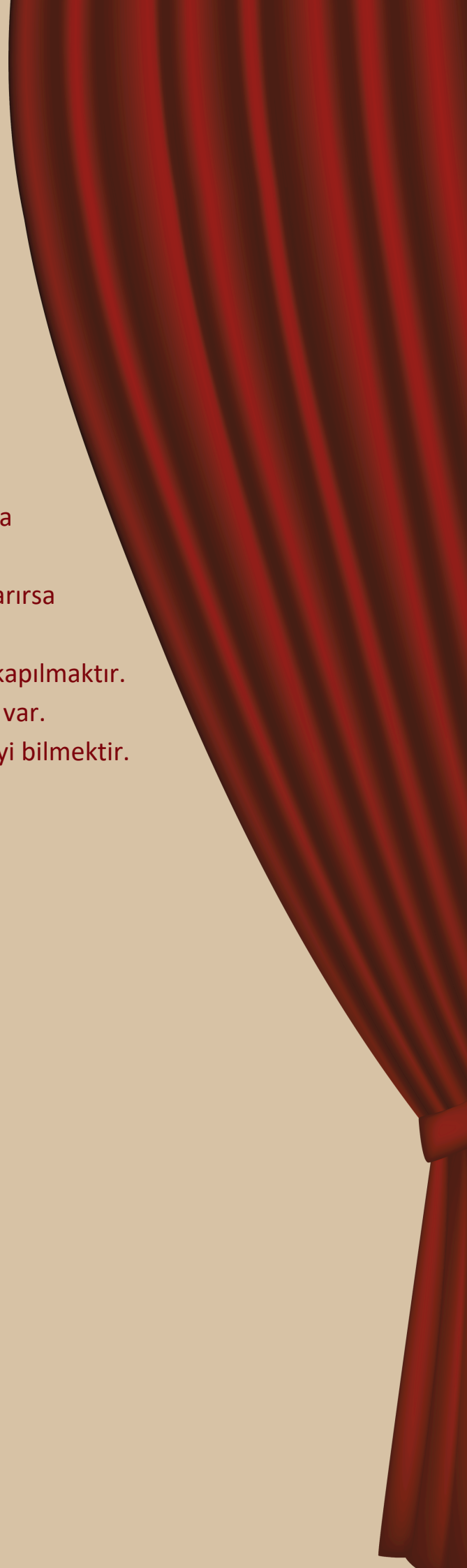
Bazen haksızlığa karşı susup “Aman ben ne
yapabilirim, şimdi kendime zarar verdiremem,
rahatımı bozamam, kısaca; bana dokunmayan yılan
bin yıl yaşasın,” düşüncesi ile gelecek nesillere
haksızlıkla mücadele etmeden, adaletsizce yaşamaya
alıştırmaktır.

Anne olmaktır koşul ne olursa olsun, sonu nereye varırsa
varsın siper olmaktır evladı için hayata.

Kalpten dileyememektir, belki de sonra ümitsizliğe kapılmaktır.

Demem o ki hepimizin bir değil milyon tane perdesi var.

Mühim olan hangi perdeyi ne zaman aralayacağını iyi bilmektir.

İKİ KUTU BİR ÇEKMECE

REYHAN KARAKABAK YILMAZ

İkinciüstüydü. İşlerini anca bitirip odaya girmişti. Kapının girişinde, sağ tarafta küçük bir sehpa vardı. Üzerine, gece kalktığında yatağından kolayca erişip açabileceği masa lambasını yerleştirdi. Bu sehpanın hemen yanındaydı artık daimî misafirinin yatacağı yatak. Tam karşısında beş çekmeceli hasırdan bir komodin duruyordu. Perdeyi sıyırdı. Pencereyi açtı. Oda havalandırılmalıydı. Yaklaşık iki aydır evde olmadıkları için içerisi ferahlamalıydı. İçeri, temiz havayla birlikte tarifsiz bir hüznün hücum etmişti. Valizi açtı. Birkaç entari, iç çamaşırı, çorap, tülbent, kazak ve bir iki de özel eşya çıktı içinden ve yine aynı hüznün. Her yer, bu ağır duygudan cisim giymiş gibiydi âdeta. Başka bir poşette de uzun süredir kullandığı, ömür boyu kullanmak zorunda olduğu ilaçlarla tansiyon ve şeker ölçüm cihazı vardı. Eşyaların bir kısmını hasır komodinin iki kutusuna bir kısmını da yatacağı yatağın altında bulunan çekmecesine özenle yerleştirdi. Bundan sonra bu odada kalacak olan ev sakininin tüm eşyaları iki kutu bir çekmeceye işte böylece sığmıştı. Gerideyse, gençliğinde ekip biçtiği onlarca dönüm bağ bahçe, uzun süredir yaptığı ve yakın zamandan beri sadece eşinin ilgilenebildiği büyükçe bir sera, yetmiş küsur senesini geçirdiği köyü, evi ve elli sekiz senelik yol arkadaşının bir haftalık, tazecik mezarını bırakmıştı. Onca şey bir anda nasıl da değişip iki kutu, bir çekmeceye sığmıştı?

Düşünceler zihninde dönüp dururken havanın karardığını fark etti. Pencereyi kapattı, perdeyi çekti. Sokak lambasının sarı, loş ışığı doldurdu bir anda içeriyi. Artık oda yeni sahibi için hazırды. Güneşin çoktan gurup ettiği bu ânlarda akşam ezanı tüm hücrelerini dolduruyordu.

FİRÂZ

NAZİFE YALÇIN SELÇUK

Bu böyledir
Perdelediğimiz ne varsa
Gün yüzüne çıkmaya muktedir.

Bulanık sular, durulur
Durgun sular, bulanır.
Tabir-i caiz olur her dem.

Cihanı sığdırdığımız gönlümüz,
Bir avuç kalıverir.

Artık, doluya koydum almadı yoktur,
Boş bile kabul etmez bir dirhemi.

İşte,
Bu böyledir.
Kimi tüyden incinir,
Kimi dağları yüklendim sanır.

Gün yüzüne çıkınca her şey,
Un ufak dağılır.
Yolun sonu,
Toplanabilene aşk olur.

BİR ANNE EZGİSİ

EZGİ ATEŞ TOPRAK

Yelkovan akrebi kovalamak istiyordu ama akrebin pek hareket etmeye niyeti yoktu. Alnımda biriken terler öyle ağır akıyordu ki süzülürken izlediği yolu takip edebiliyordum. Ellerim oturduğum koltuğa kenetlenmiş, tırnaklarım o koltuğun süngerine geçmiş, vücudum kaskatı kesilmişti. Sıkıttığım dişlerim çenemi ağrıtıyor, sesim koridorlarda yankılanıyordu. Gececek, az kaldı dayan, az sonra gececek diye kendimi avutmaya çalışmam kâr etmiyordu. Bedenimdeki acının tarifi yoktu. Günler önce özenle hazırladığım bavul geldi aklıma. Lavanta rengi bir bohçaya sardığım sabun kokulu, pamuklu minik şeyler... İçine koymayı unuttuğum bir şey var mıydı acaba? Ya varsa ve ben o şeye ihtiyaç duyarsam ne yapardım? “Ahhhh! Çok acıyor. Anneeeeeee!”

Aylar önce her şey ne kadar kolay gelmiş bana. Okuduğum dergi ve kitaplardan, takip ettiğim sosyal medya hesaplarından öğrendiklerimle bilgiçlik taslamışım... “Aaa! Öyle olur mu hiç. Bak burada neler yazıyor. Ben harfi harfine böyle yapacağım. Her şey mükemmel olacak!” Prenseslerinki gibi duracağını zannettiğim saçlarımın çalı süpürgesi gibi darmadağın ve terden sırlıslıklam olacağını hiç hayal edebilir miydim?

Sağımda ve solumda beni teskin etmeye çalışan iki kadının ne söylediklerini duyamaz hale gelmiştim. Bayılmak üzere filan mıydım acaba? Gözlerime dolan terler yüzünden net görememeye başlamıştım. Kadınlardan biri fark etse de silse keşke. Ya o ilk haberi duyduğum zamanki heyecanıma ne demeli! Sevinçten havalara uçmamak için kendimi tutmaya çalışmam, oturup dakikalarca sevinç gözyaşlarına boğulmam... Etrafımdaki tüm olumsuzluklara inat Rabbimin bana bir hediye olarak bu müjdeyi vermesi...

Hayatım boyunca daha mutlu olduğum bir ânı hatırlamıyordum. Ellerim yerinde duramıyor, sürekli sarıp sarmalamak istiyordu.

Ellerim... Parmaklarım... Hissetmiyordum artık. Kemiklerim kırılmadan bir çıkabilseydim şuradan. Sessizce kenarda durup olan biteni izleyen eşime öfkelenmeli miydim? O şu an ne yaşadığımdan, hissettiğim acıdan haberdar mıydı acaba?

Yoksa film izler gibi mi bakıyordu olaya?

Düzgünce çekebilmişti inşallah fotoğrafları.

Bu halimle bunu da ben organize edemezdim ya!

Biraz da o akıl etsindi. Üzüm kadar, kivi kadar, karpuz kadar diye diye gelmiştik buralara.

Her ânı karelere sığdırırken bunu sığdıramazsak o zaman sorardım ben ona. Şuradan bir çıkabilseydim...

“Ayyyyy! Yeteeeeeeerrrrr! Çıııııık! Çık artık içimdeeeeeeeen!”

Böyle sözler söyleyeceğimi deseler hayatta inanmazdım.

Sen yıllarca kavuşmayı bekle, sonra da kovarcasına sözler söyle...

Olacak iş değil ama oluyordu işte. Can tatlıydı ne de olsa.

“Önce can, sonra canan.” deyişi buradan mı geliyordu acaba?

Asırlardır buradaymışım gibi hissediyordum. Doktorum “Dayan, az kaldı, üç deyince sık dişini!” diyordu. Sağımdaki ve solumdaki kadın birden üstüme çullandı. Öyle bir bası uyguladılar ki bütün iç organlarımdan patır patır aşağı döküldüğünü zannettim. O nasıl bir boşluk hissiydi Allah’ım, anlatmak ne mümkün! Ağlama sesini duyunca “Bitti mi?” diye sordum.

“Daha bitmedi ama önce şu güzelliğe bir bak!” dediler. Kanlı kanlı, buruş buruş bir şeyi kucağıma verdiler. Hani ağlayacaktım ben. Bana hep öyle dediler. Ağlayamazsam ne olacağını hiç söylemediler. Ağlamayı bırak, doğru düzgün dokunamadım bile. Ne hissedeceğimi bilemez bir halde, şaşkın bakakaldım. Sevinsem mi? Yoksa bana az önce hissettirdiği acı yüzünden kızsam mı? Alabora olmuş duygularımla gülümsemeye çalışarak baktım o minik surata. Az sonra aldı hemşire benden, doktora verdi onu. Aramızdaki fiziki bağ, bir makas darbesiyle son buldu. İlerideki masaya götürüp temizledi yavrumu. Giydirdi. Yapması gereken prosedürleri uyguladı. Bense hâlâ masadaydım. Bir de plasentayı doğuracaktım. İkinci doğum acısını da böylelikle yaşadım.

Bir günde iki doğum. Bu kadarı yeter hadi bana müsaade deyip, arkama bile bakmadan kaçmalıyım. Çok bitkin, nefes nefese ve dağılmış hâldeydim. Hemşire giydirdiği bebeğimi kucağıma verince “İşte şimdi anne oldun,” dedim. Doktor solumda, eşim sağımda, bebek kucağımda kameraya gülümsedim. “Seni ne çok bekledim yavrum, bana bu acıları yaşat diye mi?” diyemedim. Gülümsedim. “Elhamdülillah,” dedim. Gülümsedim. Yüzünde öyle masum bir ifade vardı ki az önce bana yaşattıklarını unutuverdim. Anneliğin, olumsuzlukları unutmak demek olduğunu işte o anda öğrendim. Öyle güzel kokuyordu ki içime geri alasım varmış gibi hissettim. Daha evvel hiçbir şeyin böyle güzel koktuğunu düşünmedim.

Bu kadar küçük bir şeyi daha önce kucağıma almamıştım. Korkarak göğsüme yaslayıp emzirmeye başladım. Mini minnacık çenesi, yumuşacık elleri... Gözlerimi, henüz açamadığı gözlerinden bir an bile ayırmak istemiyordum. Daha yetişkinliğe yeni alışmışken anne olmayı öğrenmenin kolay olmayacağını biliyordum. Annemin ilgisi ve sevgisinden bana miras kalanların ezgisi kulağımda çalıyordu. Güneş gibi yuvamızı aydınlatan yavrumla yepyeni bir hayata doğuyorduk.

KÜSKÜN HANZALA

DEMET YILDIZ

Çocuğum ben,
Sokaklarda korkmadan özgürce koşmak istiyorum.
Çocuğum ben,
Gökyüzüne, bomba sesi duyduğum için değil; bulutlardan
şekiller çıkarmak için bakmak istiyorum.
Çocuğum ben,
Odamda huzurla; annemin sesiyle uyumak, uyanmak istiyorum.
Çocuğum ben,
Kanlı ekmek değil; dondurma, pamuk şeker yemek istiyorum.
Çocuğum ben,
Anneme, babama naz yapmak istiyorum.
Çocuğum ben,
Acılarla erkenden büyümek istemiyorum.
Çocuğum ben,
Çocukluğumu sizler gibi yaşamak istiyorum.
Çocuğum ben,
Rüyamda mermi değil oyuncak görmek istiyorum.
Çocuğum ben,
Dilimde şehadet türküsü değil, çocuk şarkıları olsun istiyorum.
Çocuğum ben,
Arkadaşlarımla güneş batana dek sokakta oynamak istiyorum.
Çocuğum ben,
Çılgılıklarımın lunaparkta attığım kahkahalarım olmasını istiyorum.
Çocuğum ben,
Çocuğum işte!
Bırakın!
Çocukluğumu yaşamak istiyorum.

